

kan paavises et eneste Indvindingsanlæg fra Havet, uden at det tillige giver større Beskyttelse for de tidligere til Havet tilgrænsende Jorder, end de før havde. Jeg ser altsaa ikke rettere end, at den gode Hensigt med Hovedbestemmelsen ganske eller dog meget væsentlig ophæves ved denne lille Undtagelse. Selve Hovedbestemmelsen, saaledes som den her staar, gjælder jo derhos efter Bogstaven kun Diger, som opføres for at indvinde Land fra Havet; den gjælder altsaa ikke efter Bogstaven saadanne Diger, som allerede ere opførte til Indvinding af Areal ved Udtørring af Havbunden, og dersom dette ikke er Tilfældet, dersom den indskrænkende Bestemmelse i § 19 ikke ogsaa skal kunne gives Anvendelse paa saadanne Diger, saadanne Dæmninger som den, der i dette Dieblit opføres over Sammesfjorden, eller saadanne Dæmninger som den, der er opført over Visfænde Beile, — nok sagt, Exemplerne ere mange, — saa forekommer det mig, at Bestemmelserne langtfra ere fylldige nok. Det turde dog vel være givet, at overalt, hvor en saadan Inddæmning har fundet Sted, og hvor inddæmnet Jord senere er gaaet over i Fleres Besiddelse, er der ved selve Overdragelsen af Jorden truffet Bestemmelse om, paa hvilken Maade og i hvilket Forhold Vedkommende skulle bidrage til Bærnets Bevarelse. Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om, at det i Virkeligheden forholder sig saa, men naar dette er Tilfældet, saa vil man gennem Lovens almindelige Bestemmelser aabne en Udgang til, at saadanne privatretlig indgaaede Forpligtelser kunne kuldastes, og derfor er det, jeg har en Tvivl om, hvorvidt § 19 er konservativ nok. Det forekommer mig, at ingen nuværende Eier af tidligere tørlagt Havbund paa nogen Maade kan unddrage sig den Forpligtelse, han har paataget sig ved Erhvervelsen af Jordstykket, og heller ikke af de Andre maa kunne paalægges større Forpligtelser, end han har, men jeg ser ikke rettere, end at Loven aabner en Udgang dertil. Jeg ser ikke rettere, end at ogsaa saadanne store Beskyttelses-Værker, hvor der er indvundet Arealer fra Stranden, altsaa de nuværende Beskyttelsesværker eller Dæmninger, der i sin Tid ere anlagte for at indvinde Areal fra Stranden, maa kunne gaa ind under den almindelige Bestemmelse i § 8, som siger, at Opførelsen og Vedligeholdelsen af Diger, hvori Mange ere interesserede, kan gaa ind under et Digelags Bestyrelse, hvor der saa gennem Vedtægter bestemmes nærmere Regler for Bidragsydelsen osv. Jeg ser altsaa ikke rettere end, at man med Hensyn til tidligere Inddæmningsanlæg igjennem §§ 19 og 8 vil kunne faae forandret de nugsjældende privatretlig indgaaede Regler om Vedligeholdelsesbyrden, og det er i mine Tanker en soleklar Uret. En Forandring i det Bestaaende for saadanne Inddæmnings Vedkommende bør dog kun kunne finde Sted, naar Alle ere enige derom, og det maatte ikke være

afhængig af, at en Halvdel eller tre Fjerdedele begjærede det, eller af en Bevilling af et Amtsraad eller en Indenrigsminister; den Ret eller den Forpligtelse, som den enkelte Mand har, maa i intet Tilfælde kunne kuldastes.

Indenrigsministeren: Jeg tror at kunne berolige det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, med den Erklæring, at det, han udtalte, heller ikke paa nogen Maade ligger i § 19's Tanke. Det ærede Medlem vil maaste erindre, at det Udvalg, der ifjor var nedsat, ubetinget forlangte, at de Diger, som opførtes til Inddæmning af Land, ikke skulde være underkastede denne Lovs Regler. Deri er jeg fuldkommen enig, og det maa siges at være Meningen med § 19. Om den kunde være lidt tydeligere udtrykt, skal jeg i dette Dieblit ikke nærmere indlade mig paa. Det kan imidlertid ikke negtes, at der kan være opført Diger, som man senere kan finde Anledning til at udvide eller forhøje og derved skabe en Sikkerhed for Andre, som hidtil ikke have haft nogen Nytte af Diget, og i saadanne Tilfælde er det forekommet mig, at der var Anledning til at aabne en Mulighed for at faae Lovens Bestemmelser anvendte, men selvfølgelig dog ikke med Tilintetgjørelse af de Forpligtelser, som den oprindelige Inddæmner har paataget sig lige overfor Staten. Der kan jo vel blive Spørgsmaal om de yderligere Udgifter, som maatte følge af en saadan Forandring af Diget, men det forekommer mig at maatte henhøre under Afgjørelse efter Lovens Bestemmelser, altsaa ved en Landvæsenkommission, der, saa vidt jeg skjønner, ikke er berettiget til at tilfidesætte de Forpligtelser, som de enkelte hidtil Interesserede have paataget sig ligeoverfor Staten. Jeg skal som sagt meget villig tage under Overveelse, om Udtrykkene i Paragrafen skulde trænge til at forandres for at hindre en saadan Fortsættelse deraf som den, det ærede Medlem nævnte. Jeg har her, tror jeg, sagt, hvad Meningen er med § 19, og jeg tør antage, at det ærede Medlem i saa Henseende vil finde sig tilfredsstillet.

Østrup: Jeg har heller ikke haft nogen Tvivl om, at Forpligtelser, som den, der har faaet Koncession paa en Inddæmning, har paataget sig lige over for Staten, ikke ville kunne forandres af nogen Landvæsenkommission eller ved en Amtsraadsvedtægt, men det, jeg har haft en større Frygt for, er, at de indbyrdes Forpligtelser mellem de forskellige Lodseiere i det inddæmmede Areal kunde blive forandrede igjennem Lovens Bestemmelser. Dersom for Ex. den enkelte Lodseier i det Inddæmmede har erhvervet sin Eiendom med den Forpligtelse at skulle bidrage en bestemt Kvota til Areallets Vedligeholdelse, saa kan ingen Landvæsenkommission, ingen Amtsraadsvedtægt og ingen indenrigsministeriel Resolution forandre denne Kvota,